

Sygn. akt II KK 429/17

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

w dniu 28 grudnia 2017 r.

sprawy **H. O.** i **J. S.**

skazanych z art. 212 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionych przez obrońcę skarżanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 czerwca 2017 r., sygn. akt IX Ka 272/17

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Żoliborza w Warszawie

z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt IV K 428/15,

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadne;

**2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skarżanych H. O. i J. S. w częściach równych.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Żoliborza w Warszawie wyrokiem z dnia 28 października 2016 r. w sprawie IV K 428/15 uznał oskarżonych J. S. i H. O. za winnych tego, że w dniu 21 stycznia 2014 r. w W., w piśmie skierowanym do Dyrektora Departamentu Sportu Wyczynowego Ministerstwa Sportu i Turystyki pomówili M. K. o to, że w grudniu 2012 r. został karnie usunięty ze zgrupowania Kadry Narodowej w C. za naganne zachowanie w stanie wskazującym na spożycie

alkoholu, którym to działaniem pomówili M. K. o takie postępowanie, które może poniżyć go w opinii publicznej i narazić na utratę zaufania potrzebnego dla stanowiska trenera Kadry Narodowej oraz zawodu trenera, tj. popełnienia czynu stanowiącego występki z art. 212 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 212 § 1 k.k. skazał ich, zaś na podstawie art. 212 § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierzył wobec obu oskarżonych J. S. i H. O. karę grzywny w wymiarze 50 stawek (podkreślenie SN), ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 200 zł.

Apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji wywiódł obrońca oskarżonych, który zaskarżając orzeczenie w całości podniósł zarzuty obrazy prawa materialnego, tj. art. 212 § 1 k.k., prawa procesowego, tj. art. 7, 8 § 1, 4 i 5 § 2 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych, a także rażącej niewspółmierności kary i wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 2 czerwca 2017 r., sygn. IX Ka 272/17, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Kasacje w sprawie, zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w całości, wniósł obrońca obu skazanych i na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k. zarzucił uchybienie stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k., polegające na tym, że Sąd Okręgowy w W. w toku kontroli instancyjnej z urzędu nie uchylił zaskarżonego orzeczenia, podczas, gdy wyrok Sądu I instancji winien zostać uchylony, bowiem w sprawie wystąpiła sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie, polegająca na wymierzeniu oskarżonym kary grzywny w niejasny sposób, uniemożliwiający jednoznaczną interpretację sposobu wykonania tejże kary w stosunku do każdego z oskarżonych i wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu II Instancji i poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje są oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami kasacja może być wniesiona:

- od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie,

- tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.
- lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.).

W świetle § 2 art. 523 k.p.k. strona może wnieść kasację na korzyść jedynie w razie skazania m.in. za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wniesienie kasacji w rozważanej sprawie było dopuszczalne, ponieważ skarżący podniósł zarzut zaistnienia uchybienia o charakterze bezwzględnym, wskazanego w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. Nie oznacza to jednak, że podnoszone uchybienie ma charakter rzeczywisty. Mimo pewnej niezręczności w sformułowaniu rozstrzygnięcia zawartego w wyroku Sądu pierwszej instancji, wbrew twierdzeniom obrońcy nie można „rozumieć rozmaicie” wyroku, mając na uwadze zasadę indywidualizacji odpowiedzialności karnej, która wyklucza możliwość orzeczenia jednej kary względem kilku osób oraz istotę kary grzywny, która sprowadza się do przeniesienia ustalenia stopnia winy i społecznej szkodliwości oraz względów prewencyjnych na etap ustalenia ilości stawek dziennych grzywny, których wyznacznikami są zasady i dyrektywy wymiaru kary z art. 53 k.k. Ustalając zaś wysokości stawki dziennej, sąd, zgodnie z przepisami, bierze po uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe czy możliwości zarobkowe. Przyjęcie za autorem kasacji stanowiska zgodnie z którym, na podstawie sentencji wyroku można „przyjąć, że każdy z oskarżonych ma uiścić grzywnę w taki sposób, żeby jej wysokość łącznie wynosiła 10.000,00 zł” (Sąd Rejonowy orzekł karę grzywny 50 stawek, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 200 zł, w sumie 10.000 zł – przyp. SN), stoi nie tylko w sprzeczności z funkcją kary grzywny, jako dolegliwości polegającej na uszczupleniu majątku sprawcy (sprawców), ale także ze stanowiskiem Sądu, który uzasadniając wysokość orzeczonych kar podniósł m.in., „że tak wymierzone kary są współmierne do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonym czynu oraz spełniają cele w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. (...), orzeczone kary stanowią dla oskarżonych zasłużoną odpłatę za czyn, którego się dopuścili.” (k. 19 uzasadnienia SR). Uznanie stanowiska obrońcy stałoby w sprzeczności z celem orzeczonej kary i jej zamierzonej dolegliwości. Stanowisko Sądu I instancji, zaprezentowane na k. 17-19 uzasadnienia, zyskało akceptację

Sądu Okręgowego, który swoje uwagi w tym zakresie poczynił w uzasadnieniu swojego orzeczenia (k. 621verte/tom IV). Nie zachodzi zatem przewidziana w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. sytuacja, że treść orzeczenia zawiera sprzeczność i to jeszcze taką, która uniemożliwia jego wykonanie. Z wyroku wynika, iż wobec skazanych orzeczono dwie oddzielne kary grzywny w tej samej wysokości dla każdego z nich. Uznając, że wniesione przez obrońcę skazanych kasacje są oczywiście bezzasadne, orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia.